

Skapa i snö

Blivande arkitekten Anna Erneholm rapporterar från en internationell snöskulpturtävling i Japan. Hon deltog för andra året i rad.

TEXT och FOTO
ANNA ERNEHOLM,
student vid Chalmers Arkitektur

Världen är alldeles vit utanför fönstret. Snön yr i den hårda vinden och fastnar överallt. Alla som är ute och jobbar har förvandlats till vita figurer. Jag virar halsduken om ansiktet, fäller upp kapuschongen ovanpå mössan och ser till att vantarna sitter på ordentligt innan jag ger mig ut igen.

Mina två lagkamrater har redan börjat gräva hål i vår klotrunda snöboll. Vi jobbade fram till midnatt igår med att först göra en cylinder och sedan ett näst intill perfekt klot av den stora snökub som vi fått att arbeta med. Gårdagens töväder gjorde att vårt klot nu fått en yta av is. Hela morgonen har jag kämpat med att rista in figurernas linjer på klotet. Det var svårt att rista formerna mjuka och följsamma i den hårda iskorpan och samtidigt få överblick över det jag gjorde. Ofta var jag tvungen att klättra på en stege för att kunna nå att rista. Takumi har börjat arbeta i en rasande fart nu när linjerna äntligen blivit klara och när jag kommer ut efter min välbehövliga paus har han redan hunnit gräva sig långt ner i klotets inre.

– Kan vi hinna göra ett hål rakt igenom före lunch? Det är nog viktigt att starta uppifrån, annars kollapsar kanske klotet av tyngden. Jag och den andra tjejen i laget, Riwako, börjar försiktigt hugga bort iskorpan på de ytor som ska gröpas ur medan Takumi gräver uppifrån. Ibland ligger han uppe på isbollen och gräver rakt ner eftersom det är svårt att komma åt med stege mitt uppe på bollen.

– Nu har jag kommit ner en meter, räcker det? frågar han på japanska.

– Det är bra, nu kan vi nog börja gå in från sidorna också.

Vann i fjol

Det är andra året i följd som staden Nayoro, på nordligaste Hokkaido, anordnar en internationell snöskulpturtävling. I år deltar nio lag. Jag är med i det japanska laget från staden Asahikawa. Förra året gick jag på ett utbyte mellan Chalmers Arkitektur och Hokkaido Tokai university i Asahikawa och då deltog jag och min kompis Riwako i snöskulpturtävlingen som anordnades för studenter. Där vann vi första pris och blev sedan inviterade att vara med i den internationella tävlingen i år. I de övriga lagen är nästan alla deltagare professionella skulptörer och flera har deltagit i snöskulpturtävlingar över hela världen, bland annat i Frankrike, Kanada och på Grönland.

Det varma vädret tidigare i veckan gjorde att många var oroliga att det skulle bli svårt att genomföra tävlingen. Solen sken och det var nära plusgrader på fredagen som var tävlingens första dag. Men på tävlingens andra dag sjönk temperaturen och det började snöa ordentligt istället. Precis intill oss jobbade ett lag från Schweiz och på andra sidan ett lag från Sapporo. Längre bort kunde man ana engelsmännens skulptur, de hade jobbat snabbt. Men mycket mer än så var svårt att se i snöovädret, lagen försvann nästan i det vita.

På eftermiddagen förvandlades tävlingsområdet till festivalsområde och vi hamnade mitt i, nästan som en del av underhållningen. Runt omkring byggdes det upp små matstånd och souvenirstånd. Man ställde fram tunnor med glödande kol för frusna händer och på stora scenen testades mikrofonerna. Scenen var gjord av snö,

med källbackar på sidorna för leksugna. Den hade militären hjälpt till att bygga dagarna innan. En sångerska som tydligen blivit hitflugan från Tokyo började framföra traditionella japanska sånger till inspelad bakgrundsmusik. Hon var klädd i svart kimono, täckjacka och genomskinligt paraply som skydd mot snön. Hon sa själv att hon aldrig upplevt något liknande väder och skämtade om att hon kom hit i svart kimono men att den nu blivit vit istället.

Nattarbete

Jag och Riwako turades om att jämna till kanterna på skulpturen och att skyffla bort snö som Takumi vräkte ut från det inre av klotet. Arbetet med snöskyfflingen hjälpte till att hålla kroppen varm, men det kändes ordentligt i musklerna nu när vi hade jobbat i många många timmar. Temperaturen sjönk ner mot -15 grader och ju senare på kvällen det blev desto mindre grovarbete var kvar att göra. Nu var det snart bara detaljer och finputsning kvar och man blev snabbt kall av att stå stilla utom-

hus. Vi fick gå in i värmestugan då och då och tina upp fingrar och tår och dricka hett te. Men det gällde att inte sitta för länge för då var det lätt att slumra till framför värmekaminen. Det vi nu bekymrade oss för var om skulpturen skulle hållå eller inte. Den var helt urgröpt vid det här laget och bestod endast av ett skal av snö. Om det blev töväder igen var risken stor att den skulle rasa. Efter midnatt hade de flesta lagen gått hem, men vi fortsatte ytterligare några timmar.

När tiden var ute, klockan tre på söndagseftermiddagen, hade vi hunnit jämna till marken runt skulpturen, plocka undan alla verktyg och stegar och sätta upp skylten som sa att vi var "Team Asahikawa" från Japan och att vår skulptur hette Kaze oto, "The sound of wind". Kylan hade hållit i sig och skulpturen höll. Senare på eftermiddagen var det ett mycket trött och lyckligt lag som fick motta tredje pris i Nayoros internationella snöskulpturtävling, samt Artists prize för bästa skulptur, ett pris som röstades fram internt bland tävlingens deltagare.